IMBOLD PENTRU ARBITRI

Zilele trecute a avut loc, la Paris, ședința comisiei de arbitri F.I.F.A., care s-a întrunit cu scopul de a desemna pe cei 30 de arbitri internaționali ce urmează să conducă partidele din cadrul turneului final al campionatului mondial de fotbal din Mexic.

Printre arbitrii aleși, a căror triere s-a făcut în trei etape, este — după cum s-a anunțat în presă — și arbitrul român Andrei Rădulescu. Participarea pentru prima oară a unui arbitru român la turneul final marchează un moment remarcabil pe drumul afirmării arbitrilor noștri. Ridicarea prestigiului arbitrilor și păstrarea lui la un nivel corespunzător constituie una din preocupările de bază ale Colegiului central. De aceea succesele obținute pe plan internațional le dorim extinse și pe plan intern.

Aceste succese trebuie să constituie un imbold pentru munca de pregătire a arbitrilor, pentru prestarea de arbitraje de bună calitate, imparțiale și curajoase. Nu trebuie să uităm nici un moment că în timpul jocului arbitrul este personajul asupra căruia sînt ațintite toate privirile.

Majoritatea spectatorilor nu vor contesta niciodată faptul că cel mai autorizat și competent „judecător" în joc este arbitrul. Lui trebuie să i se acorde în primul rînd credit, pentru că este competent și cel mai apropiat de fază, vede cel mai bine o infracțiune. Sînt aspecte de interpretare, de fapt cele care dau naștere la discuții.

Returul campionatului, care va începe la 8 martie, trebuie să-i găsească pe arbitri bine pregătiți sub raport fizic și tehnic. Jocul nu trebuie să sufere din cauza arbitrajului.

Desigur, vom mai întîlni greșeli în arbitraj și de-acum înainte. Sperăm însă că vor fi cît mai puține ca număr și cît mai neînsemnate ca importanță.

Observațiile pozitive și negative făcute de către diferiți tehnicieni și de către presa de specialitate ne-au fost de un real folos în munca noastră.

Dorim ca „momentul 1970" să constituie, într-adevăr, un imbold în plus pentru arbitri pe calea consolidării unui prestigiu din plin meritat.

George N. GHERGHE
președinte al Colegiului central al arbitrilor

Jucătorii Progresului București au susținut ieri o nouă partidă amicală în compania formației T. U. G. București. Fotoreporterul nostru V. Bageac vă prezintă un aspect din acest meci, terminat cu rezultatul de 1—1 (0—0)

UNIVERSITATEA CRAIOVA — C.S.M. REȘIȚA 1-0 (1-0)

CRAIOVA, 19 (prin telefon). Desfășurat pe un teren acoperit cu zăpadă, înghețat, meciul amical dintre Universitatea Craiova și C.S.M. Reșița s-a încheiat cu scorul de 1—0 (1—0) în favoarea echipei gazdă.

Singurul gol al partidei a fost realizat de Bălan, care a transformat, în minutul 4, o lovitură liberă de la 25 m.

Echipa reșițeană, antrenată de Ion Bălănescu, a jucat bine, făcînd dovada unei bune pregătiri fizice.

ȘTEFAN GURGUI-coresp. principal

A.S. Armata Tg. Mureș — C. S. M. Sibiu 3-2 (1-2)

Joc frumos, terminat cu victoria la limită a echipei A.S. Armata. În prima repriză, sibienii au reușit să deschidă scorul (Stoicescu, min. 34) și apoi, după ce au fost egalați (Siko, min. 39), să reia conducerea (Laufceag, min. 44). După pauză, mureșenii au acționat mai hotărît și au înscris de două ori. Autori: Siko (min. 70 din 11 m) și Dodu (min. 75).

Antrenorul Bone a folosit următorii jucători: **Bai — Sleam, Dondoș, Toth (Szolosi), Hainal, Siko, Ciutac (Dodu), Caniaro, Naghi, Dodu (Trăznea), Trăznea (Macai).**

Duminică, la Tg. Mureș, A.S. Armata va întîlni pe Steagul roșu Brașov.

C. ALBU — coresp.

STEAGUL ROȘU BRAȘOV VA EVOLUA LA BEIRUT

Echipa de fotbal Steagul roșu Brașov, a primit o invitație din partea clubului Homenetmen Beirut de a susține trei partide amicale la Beirut.

Fotbaliștii brașoveni vor întreprinde acest turneu între 23 februarie și 3 martie.

DINAMO BACĂU — CEAHLĂUL P. NEAMȚ 2—0 (2—0)

În amicalul ce a avut loc miercuri, la Bacău, dinamoviștii au controlat jocul în cea mai mare parte a timpului, au creat numeroase ocazii de a marca, însă înaintașii au fructificat doar două dintre ele. Jucătorii ambelor formații au arătat o bună pregătire fizică. Golurile au fost înscrise de **D. Ene** (min. 16) și **Tr. Popescu** (min. 45).

Duminică, Dinamo Bacău va evolua la Iași, în compania formației Politehnica.

V. NENIȚĂ, coresp.

EPILOG LA CAZUL ȚARĂLUNGĂ

În ședința ținută aseară, la sediul Federației române de fotbal, comisia centrală de competiții și disciplină a analizat cazul fotbalistului Țarălungă. După ce au fost ascultați delegații cluburilor Progresul București și Universitatea Craiova, precum și jucătorul în cauză, comisia a adoptat următoarele măsuri:

— a respins cererea clubului Progresul de ratificare a suspendării pe timp de doi ani a jucătorului Țarălungă;

— a aprobat cererea de transfer a jucătorului Țarălungă de la clubul Progresul București la clubul Universitatea Craiova în baza articolului 3 din Regulamentul de transferări. În acest fel, Țarălungă va avea drept de joc la Universitatea Craiova începînd cu data de 14 ianuarie 1971.

În aceeași ședință, Comisia centrală de competiții și disciplină a aprobat cererea de transfer a jucătorului Lică Nunweiller de la clubul Besiktas Istanbul la clubul Dinamo București.

Comisia nu a luat nici o hotărîre în cazurile jucătorilor Iancu (Foresta Fălticeni), Guran și Iliescu (ambii de la Petrolul Berca), pentru care asociațiile sportive respective ceruseră ratificarea suspendării pe cîte doi ani, deoarece aceștia nu s-au prezentat în ședința de aseară. Cele trei cazuri vor fi analizate în ședința din 26 februarie a comisiei.

PANORAMIC SPORTIV INTERN

NU NUMAI HOCHEI ȘI SCHI...

Astăzi — zi de odihnă pe patinoarul gălățean. Apoi, finișul grupei C, cu ultimele șase partide pe care le urmărim cu interes, dar fără emoții, în așteptarea startului bucureștean al „secunzilor", printre ei numărîndu-se și reprezentanții hocheiului nostru.

Firească, din multe motive — inclusiv brusca revenire a iernii — prezența bogată a sporturilor de sezon în panoramicul acestui sfîrșit de săptămînă.

De pildă, schiul...

Pe pîrtiile Postăvarului este programat un important (l-am dori și foarte util) concurs internațional la probele alpine, cu participarea reprezentanților unor cluburi din Austria, Franța, Uniunea Sovietică, Iugoslavia, R.F. a Germaniei, Cehoslovacia și, bineînțeles, România (Dinamo, A.S.A. Brașov, Steagul roșu Brașov, C.S.O. Sinaia). Parcă nici nu mai sînt necesare alte comentarii! Fondiștii își dispută „Cupa Tractorul", iar săritorii vor fi prezenți la ultimul concurs dinaintea campionatelor naționale.

Sînt principalele competiții, dacă avem în vedere criteriul valoric și al performanțelor. Dar, poate mai puțin cu adresă la obișnuiții spectatori ai întrecerilor de schi, aflăm că la sfîrșitul săptămînii, pe pîrtiile din jurul cabanei Bunloc se va disputa și cea de a 7-a ediție a „Cupei Codruța". Este, poate, cea mai intimă competiție a schiului nostru, exprimînd inițiativa și pasiunea cabanierului Gh. Iacob, fost schior de performanță. Iar Codruța este numele fetiței cabanierului...

Hocheiul și schiul nu „consumă", însă, toate filele agendei competiționale. Rămîn, deci, destule altele în care (fără a mai aminti „amicalele" de fotbal) amatorii de sport pot găsi interesante puncte pentru... programul de sîmbătă și duminică.

Se reia campionatul național de baschet! Cursa Steaua — Dinamo, echipe aflate pe primele două locuri ale clasamentului și direct angajate în lupta pentru titlu, continuă. Pentru binele baschetului nostru s-ar cere — încă din prima etapă a returului — ca această dispută să nu rămînă singurul punct de atracție al campionatului.

La popice — etapă întreruptă. În schimb, loturile naționale (feminin și masculin) au, la Teleajen, un dificil examen pentru obținerea unor rezultate valoroase care să mărească optimismul înaintea apropiatelor concursuri internaționale și — fără îndoială — înaintea mondialelor de la Bolzano.

De săptămîna trecută amatorii de rugby și-au reocupat locurile în tribune, urmărind tradiționalele competiții de... primăvară. În ultimele zile a nins mult, dar rugbyștii — chiar și cei tineri — nu se prea sperie de acest obstacol, așa încît „Cupa de iarnă" și „Cupa tinereții" continuă. Din program, reține atenția derbyul (cu tot caracterul amical, de pregătire a meciului) Steaua — Dinamo, echipe învingătoare în prima etapă.

Boxului i-a fost greu, cum se vede, începutul. De cîteva săptămîni consemnăm cu plăcere o anumită consecvență în programarea săptămînală a diferitelor gale. Simbătă, la Dinamo, gazdele primesc replica pugiliștilor de la Rapid, într-un meci (programat la ora 18,30) care se anunță deosebit de atractiv. Desigur și pentru că printre „vedete" se numără Gabriel Pometcu, Vasile Antoniu, Gheorghe Ene, Ion Olteanu.

În alte două gale (simbătă și duminică) juniorii bucureșteni își dispută, în continuare, calificarea pentru campionatele naționale.

Deci, nu numai hochei și schi. Și, în plus, mai este atît de puțin pînă începe și fotbalul oficial...

Silviu FLORESCU

CUPON DE CONCURS

Numele și prenumele: . . . . . .

. . . . . .

Adresa: . . . . . .

. . . . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim: din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE)?

GRUPA A . . . . . .

GRUPA B . . . . . .

GRUPA C . . . . . .

GRUPA D . . . . . .

2. CE ECHIPĂ VA CIȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . . . .

LOTO — PRONOSPORT

PRONOSTICUL FOSTULUI INTERNAȚIONAL DORIN DRON PENTRU CONCURSUL SUPLIMENTAR PRONOSPORT C.M. HOCHEI DIN 25 FEBRUARIE 1970

CONCURSUL EXCEPȚIONAL PRONOEXPRES DIN 22 FEBR. 1970

Începînd de marți 24 februarie a.c. pe patinoarul „23 August" din București se vor desfășura meciurile din grupa B a campionatelor mondiale de hochei pe gheață.

După cum se știe, în grupa B concurează și reprezentativa țării noastre.

Pentru a marca acest eveniment, Administrația de Stat Loto-Pronosport organizează cu acest prilej, un concurs suplimentar Pronosport „HOCHEI" cu cele mai atractive partide din grupa B.

Pentru a veni în sprijinul participanților în ceea ce privește fixarea pronosticurilor am cerut părerea fostului internațional de hochei, Dorin Dron actualmente actor la Teatrul Municipal, care ne-a dat următorul pronostic: I. România — Iugoslavia 1; II. Japonia — R.F. a Germaniei 2; III: Elveția — Norvegia X; IV: SUA — Iugoslavia 1; V: R.F. a Germaniei — Elveția 1; VI: România — Japonia 1, X; VII: R.F. a Germaniei — S.U.A. 1; VIII: Norvegia — Iugoslavia 1; IX: România — Elveția 1; X: Elveția — Iugoslavia 2; XI: România — S.U.A. X, 2; XII: Iugoslavia — Japonia X, 2; XIII: România — R.F. a Germaniei 2.

● Astăzi și mîine sînt ULTIMELE ZILE în care vă mai puteți procura biletele pentru concursul excepțional Pronoexpres de duminică 22 februarie 1970.

După cum am mai anunțat, acest concurs atribuie autoturisme Dacia 1300, Dacia 1100, Moskvici 408, Skoda 1000 M.B. în număr NELIMITAT; 100 excursii pe ruta Moscova — Leningrad (5 zile) prin tragere la sorți și numeroase premii în bani.

Cu 30 lei puteți participa la toate extragerile cu șanse mari de cîștig.

Titus Ozon: «SÎNT GOLGETERUL ROMÂNIEI»

● Arbitrul Grill îmi anulează un gol prin care ne-am fi calificat la mondiale ● Progresul — echipa în care am jucat cel mai bine ● Antrenorii pe care i-am stimat cel mai mult ● Nu mi-a plăcut să-mi ridiculizez adversarii ● În jurul meu au crescut întotdeauna jucători tineri ● Adversarul meu preferat: echipa C.C.A.

Particip, mai departe, la pregătirile pentru meciul cu Grecia, programat la Atena, în preliminariile campionatului mondial. Cu linia de înaintare: V. Anghel, Constantin, Ene, Ozon, Tătaru îi învingem la ei acasă, prin golurile înscrise de Ene și de subsemnatul. Șansele noastre se deschid și urmează să fie probate în două partide împotriva iugoslaviei, care avea, la vremea aceea, o echipă cu nume mari de tot. Primul meci, la București. Nu știu dacă stadionul „23 August" va mai fi vreodată plin ca în ziua aceea. Ni s-a spus că de la 7 dimineața oamenii dădeau tîrcoale porților și cum nu exista televiziune mulți au rămas, veniți poate de la Baia Mare sau Suceava, fără să vadă partida. O echipă cu Beara, Belin, Zebec, Boskov, Raikov, Miliutinovici, Mitic, Mujic și Pasic nu putea fi decît mare, iar atacul nostru Petschovschi, Ene II, Ozon și V. Anghel, evident cam timorat, n-a reușit să o învingă. Au deschis scorul prin Mujic, iar noi am egalat prin Ene II. La scorul de 1—1, eu am marcat un gol, dar arbitrul austriac Grill l-a anulat pe motiv că oprisem o fracțiune de secundă mingea între genunchi. Poate o fi avut dreptate, poate nu. Știu, însă, că dacă am fi cîștigat atunci, noi am fi mers în Suedia, chiar dacă iugoslavii ne-ar fi învins în partida retur, pe care de altfel au și cîștigat-o cu 2—0. După meciul de la București, am fost scos din lot pentru „comportare tehnică și tactică necorespunzătoare". E și asta un punct de vedere...

Progresul se va afla la sfîrșitul turului pe locul 6, cu 12 puncte, tot atîtea cît și C.C.A., în timp ce, în fruntea clasamentului, apare un nume nou, Petrolul Ploiești.

În fotbalul nostru începe să devină evidentă și neliniștitoare lipsa unor înaintași de clasă și presa subliniază această carență inciplentă, subliniind că doar Petschovschi, Ozon, Nicușor și Constantin mai fac excepție.

Vom termina campionatul pe locul 4, dar în Cupă avea să urmeze un mare pocinog. Ultima etapă a campionatului 1957—1958 jucam cu Știința Timișoara la București, iar peste o săptămînă aveam de disputat tot cu echipa bănățeană, finala Cupei. Dacă ei ar fi cîștigat meciul aveau șanse să cucerească campionatul. Vine meciul și le administrăm timișorenilor o bătaie soră cu moartea 7—0!

Peste șapte zile ne prezentăm în finala Cupei, în fața aceluiași adversar, pe un tron de optimism. Meciul s-a jucat la o singură poartă, a lor, iar noi am tras cîteva bare, dar n-a ieșit nimic. Ei au echilibrat jocul doar vreo 10 minute și au avut o singură acțiune, în cursul ei Cădariu avea să înscrie unicul gol al partidei. Și astfel, ne-au luat Cupa, lăsîndu-ne nouă amarul. Ce să mai zici?

Dacă e să mă gîndesc bine la cei trei ani (1955—1957) cît am jucat la Progresul ar trebui să spun că ei au reprezentat anii mei de randament maxim. E bizar, poate, că apogeul carierei mele avea să apară în echipa cea mai puțin valoroasă din cîte am jucat. Explicația ar putea fi găsită, totuși, în faptul că în această echipă toți jucătorii mă ascultau, se subordonau într-un fel jocului meu, atitudine, care departe de a fi dăunătoare a dat în 1955 rezultate excelente. Dacă în anul următor nu s-ar fi operat remanierea aceea masivă, poate necesară, sînt convins că succesul imediat nu ne-ar fi ocolit.

Din august 1958, pînă în iunie 1959 voi fi suspendat, împreună cu alți jucători. Desigur, că purtam o vină, dar cred că a fost la mijloc și multă invidie, denigrare și exagerări. Atîta mi s-a reproșat că aveam mașină, de parcă îmi cumpărasem un avion de bombardament. Bine că ulterior s-au limpezit lucrurile.

Voi deschide în relatarea mea o mare paranteză, înainte de a continua pe firul timpului, din iunie 1959, mai departe. Vreau să însemnez acum o serie de impresii despre unele aspecte care compun existența fotbalistului.

Am avut mulți antrenori. Cred că n-am fost un om prea comod pentru ei. Mai ales pentru faptul că vorbeam mult în teren și fiindcă nu mi-a plăcut niciodată să mă las încorsetat în scheme tactice. Dar, sper că toți și-au dat seama cît de mult am iubit fotbalul. N-am dat nici unuia prilej să fie îngrijorat că nu mă pregătesc sau că duc o viață boemă. Am fost întotdeauna cumpătat, am știut cum să mă odihnesc, să mă hrănesc și să mă relaxez ca să-mi pot face, cum trebuie, meseria. Mulți dintre ei m-au onorat cu o încredere totală, oferindu-mi libertate, acceptînd să nu stau prea mult în cantonamente (mod de viață pe care nu-l suportam mai mult de 7 zile), și să-mi fac, singur, un program aparte. Această încredere nu le-am dezamăgit-o niciodată. Din lungul șir al tehnicienilor care m-au pregătit, am rămas cu aprecieri excelente pentru Cîrjan, Braun, Ronay, Roșculeț, Baratki (de la care am învățat arta executării loviturilor libere, atît de prezentă, precum vă amintiți în cursul carierei mele) și Petrică Rădulescu.

S-a spus și s-a scris deseori că îmi plăcea să-mi ridiculizez adversarii. Nu-i adevărat. Jocul meu putea să ducă la această concluzie falsă, deoarece se baza mult pe mișcări înșelătoare și abilitate tehnică. Eu n-am fost un fotbalist robust și asta era singura soluție pentru mine. Cu excepții, fiindcă aproape nu există fotbalist care în carieră lui să nu fi avut și atitudini nesportive față de partenerii de întrecere, eu m-am purtat corect, fără duritați, și fără ranchiună cu ei. Am primit destule lovituri din partea unor jucători care uzau de forță ca să mă anihileze (Covaci, Szaloki, Melan și alții). În țară am avut de luptat cu mulți apărători excelenți. De Apolzan am mai vorbit, dar și Ritter și Covaci și Androvici au fost mari jucători în fața cărora mă descurcam greu și îi respectam mult pentru asta. Dintre fotbaliștii străini, împotriva cărora am jucat, cei mai mari mi s-au părut Boșkov (de la sîrbi și de la bulgari), Krijevski, Lorant (deși era foarte dur) și Manolov.

Am avut mulți prieteni buni printre băieții alături de care jucam. Că să enumăr numai o parte dintre ei, voi aminti pe Nicușor, Bartha, Ene I, frații Băcuț, Suru și Neagu de la Dinamo, pe Mîșu Smărăndescu, Ciocea, Știrbei și Mateianu de la Progresul, pe Georgescu, Ene II, Greavu, Dan Coe, Dumitriu și Ionescu, din perioada cît am jucat la Rapid. Lîngă mine au crescut și s-au impus întotdeauna fotbaliștii tineri. N-am fost unul dintre cei care au făcut vreodată obstrucții fățișe sau subtile celor ce încercau să se consacre. Ba, cred că i-am și ajutat, dîndu-le încredere și ajutîndu-i în meciurile atît de grele din perioada debutului. Sper ca în sinea lor, să nu fi uitat sprijinul moral pe care l-au primit din partea lui „nea Titus". La „națională" am legat strînse prietenii cu Petschovschi, cu V. Zavoda, care în ciuda faptului că a fost un jucător nesimpatizat de public, era un om cu un suflet minunat, cu Voinescu și Apolzan, marele meu adversar, dar bunul meu amic.

Retrospectiv, m-am mai gîndit la ceva: împotriva cărei echipe am jucat cu aproape întotdeauna excelent? Cred că în fața C.C.A.-ului, Steaua de azi. Indiferent că eram la Dinamo, Progresul sau Rapid, cu Steaua jucam aproape întotdeauna excelent. E greu să explic acest fapt. Și cînd juca Apolzan (atunci evoluam pe alt post, mai departe de el) și după retragerea lui, împotriva acestei echipe mă simțeam cel mai bine. Printre cele mai reușite partide ale mele, aș cita meciurile cu Rapid (Viena) și Admira în deplasare, cu U.R.S.S. și cu R. D. Germană (cînd am învins cu 1—0 în deplasare) și cu formația Belgiei, la București. În genere, în toate meciurile internaționale între echipe de club, disputate la București, jucam foarte bine. Probabil, fiindcă adversarii nu-mi cunoșteau jocul, iar publicul era foarte generos cu mine. În schimb, trebuie să recunosc, că în cel puțin 80% din toate partidele jucate în deplasare (de campionat sau internaționale) evoluam slab. N-am fost un fotbalist bun în deplasare. Jocul meu era, în sine, iritant pentru adversari, se enervau, nu eram atît de solid încît să mă lupt cu ei corp la corp și gata, nu mai realizam mare lucru. În echipa națională am făcut rareori partide mari. Fiindcă pe vremea aceea se făceau puține meciuri pregătitoare de omogenizare, iar formula de echipă se modifica fără întrerupere. De aici proveneau nesincronizările dintre coechipieri și, implicit, randamentul slab.

Pe seama mea au circulat multe opinii false. Printre care și aceea despre așa-zisul egoism al lui Ozon. Dacă ar aduna cineva cîte sute de ocazii excelente am creat coechipierilor mei, numărul celor ce au marcat goluri după ce eu îi ajutam să rămînă în poziții ideale, ar deveni ultraevident că, în fond, jucam pentru echipă. Mi-au plăcut enorm contactul cu balonul și cascadele de fente. De aceea cădeam uneori într-un șoi de transă cu mingea la picior, nu fiindcă aș fi urmărit să mă remarc în detrimentul echipei, așa cum se scria deseori, fără discernămînt. În realitate, nu resimțeam nici un fel de satisfacție cînd jucam excelent, dar echipa mea pierdea. Se crease, e drept, o lozincă în care credeau unii ziariști și fotbaliști: „joacă bine Ozon, merge echipa". Sau invers. Nu era întemeiată decît pe observații superficiale. A avea un mare rol într-o echipă e cu totul altceva decît a substitui o echipă printr-un om. Nici nu e posibil. Sînt convins că mai mult de jumătate din rezultatele carierei mele sportive le datorez coechipierilor pe care i-am avut. La rîndul meu, i-am ajutat cît am putut, pe ei și echipele în care am evoluat. Deși eram un impulsiv, m-am străduit într-una să fiu un bun coechipier. Îi apostrofam pe teren, dar la sfîrșit îmi ceream scuze și ei simțeau că nu sînt un om rău și că furia mea fusese doar o ploaie de vară.

CAPITOLUL URMĂTOR:

● N-am ce spune, se pricepeau la psihologie! ● Am arătat publicului că fotbalul nu înseamnă numai luptă, ci și fantezie, inteligență, invenție ● N-am cunoscut decît un singur conducător adevărat ● Fotbalul s-a schimbat mult în ultimele două decenii ● Sînt golgeterul campionatului românesc ● Dacă ar fi să joc acum...

Între noi... SPORTIVII...

Înregistrăm cu satisfacție faptul că, după numai cîteva apariții, noua noastră rubrică a început să rețină atenția a numeroși cititori, care se adresează redacției cu diferite probleme, solicitînd — de la caz la caz — răspunsuri, precizări sau soluționări.

De-aici și rugămintea pe care o adresăm corespondenților noștri ca în viitor să menționeze pe plicurile trimise redacției: PENTRU RUBRICA „ÎNTRE NOI, SPORTIVII"...

GURA MAHALALEI!

La 18 octombrie 1969 „SPORTUL" publica — sub semnătura trimisului său special — un comentariu critic pe marginea evoluției (și, în general, a comportării) voleibaliștelor la campionatul european de junioare de la Riga și Tallin. S-au spus, atunci, multor lucruri pe nume, poate în cuvinte grele, dar grele erau și faptele: nerespectarea intenționată a indicațiilor antrenorului, a normelor vieții sportive, a cerințelor impuse de prezență și participarea, sub culorile reprezentativei, la o competiție internațională. Atunci și acolo unde se simțea nevoia unor exemple au fost amintite numele jucătoarelor Rodica Popa, Venera Zaharescu, Eva Klein, Mariana Baga, Ana Iambric.

N-a fost, desigur, plăcut pentru nici una din voleibaliste (nici pentru noi), dar cititorii aveau dreptul la explicații reale, complete. În sfîrșit — mai ales că biroul federației de specialitate a luat și măsurile corespunzătoare — „cazul" a fost considerat închis; redacția nutrind convingerea că observațiile critice amintite vor pune pe gînduri, în primul rînd, pe jucătoarele vizate. Poate că așa s-a și întîmplat.

Dar, iată că la un moment dat intervine mahalaua...

★

Primim la redacție vizita părintelui uneia dintre tinerele voleibaliste — tov. Sigismund Klein, om cu remarcabilă înțelegere a lucrurilor, care ne face, însă, cunoscut și un alt ecou, imprevizibil și nedorit de nimeni.

„Eva a privit, poate surprinsă la început, dar apoi cu tot mai multă automustrare, în oglinda faptelor și întîmplărilor. A renunțat și la scuza exagerării, a lipsei de precizione, în cazul ei. Și, cred că a înțeles că a greșit, atît și așa cum ea știa cel mai bine.

Alții au înțeles, însă, altceva. Și au reținut numai acest *altceva* care, în situația unei fete de 18 ani, înseamnă lucrul cel mai dureros: acuzația de imoralitate (!?). De-atunci, în diferite împrejurări, abundă trivialitățile, insinuările, categorisirile josnice — cu toate implicațiile lor".

Elevă, în ultimul an, la un liceu bucureștean, Eva Klein a intrat în gura mahalalei, a acelei lumi minoritare pentru care hrana cea mai rîvnită este bîrfa, a acelei lumi căreia nu-i pasă niciodată de rănile morale pe care le provoacă, de altfel cu bună știință.

O tînără sportivă este astfel stigmatizată, fără motive reale și care depășesc reprosurile pe care le merita (am avut, de altfel, în față certificatele medicale legale de specialitate — de dată recentă — eliberate la cererea Evei Klein și Venerei Zaharescu) și, firesc îngrijorat, tatăl ne întreabă ce este de făcut?

Se spune că nu te poți pune cu gura mahalalei. Poate, însă, rîndurile înșirate azi vor reuși cîte ceva...

NU NUMAI 32.000 L....

Din Tg. Mureș, cititorul Arpad Csatlos ne scrie cu sinceritate că, după ce a jucat fotbal... fără prea mare succes, s-a îndrăgostit de judo și că, împreună cu mai mulți tineri de la fabrica de conserve „Mureșeni" dorește foarte mult să practice acest sport. Dar unde, cum, sub îndrumarea cui? — iată întrebări fără răspunsuri (solicitate forurilor sportive locale de mai bine de două luni).

Ce să vă spunem, tovarășe Csatlos? Clubul „Medicina" nu poate fi făcut vinovat. Sîntem convinși că nu poate satisface nici cerințele studenților, membri ai clubului. De altfel — reamintim — că federația de specialitate a înregistrat peste 32 000 de solicitări din rîndul studenților din diferite centre universitare și rezolvarea lor — din motive care țin, mai ales, de baza materială — merge destul de încet.

Dar, dv. — și colegii de fabrică — aveți dreptate. Într-un fel, trebuie să găsiți posibilitatea de a practica judo-ul. Noi credem că posibilitățile locale n-au fost epuizate. Poate cu un cadru tehnic îndrumat spre dv. de organele sportive, poate cu o sală amenajată în incinta fabricii sau închiriată (am înțeles că doriți și o asemenea rezolvare) se va putea face, totuși, începutul. Ne-ar bucura.

„TELEGRAME"...

● **Paul Tacu — București:** „Am primit și alte ecouri la materialul publicat sub semnătura arbitrului Șt. Constantinescu. Recent, a apărut și un articol cuprinzînd aprecieri mai largi asupra Colegiului central al arbitrilor (semnat de I. Alexandrescu, secretar al F.R.F.).

Să punem, deci, punct și să așteptăm... returul!

● **Nicolae Godeanu — lector universitar, Timișoara:** Am primit ieri articolul dv. intitulat „Să nu ne jucăm cu eforturile mari!". Vă rugăm să ne lăsați puțin timp pentru verificarea unor date.

● **Z. Moldovan (Timișoara), V. Sovîrneanu (Arad), dr. M. Vucea (Mehedinți), M. Maksai,** asistent universitar, antrenor al echipei „Sportul studențesc" (București) etc. Vă mulțumim pentru opiniile exprimate cu privire la cauzele decalajului existent între rezultatele echipei naționale și valoarea formațiilor de club. Ele ne-au parvenit, însă, cînd — și pentru că ne zorește returul — am publicat ultimele răspunsuri ale anchetei noastre pe această temă. Reținem ideile principale pentru concluzii. Și, poate că vom mai avea prilejul să discutăm despre raportul valoric dintre echipa națională și formațiile de club.

● **Iosif Gere — Hunedoara:** Vă numărați printre cîștigătorii concursului nostru pentru desemnarea celor mai buni 10 sportivi ai anului 1969 și v-ați pierdut speranța că veți intra în posesia premiului cuvenit (!?).

Ce ne facem însă, tov. Gere, pentru că premiul dv — o foarte frumoasă bicicletă (a admirat-o și autorul rubricii) vă așteaptă, cu o etichetă care vă poartă numele! Deci, totul este în regulă. Dacă nu aveți drum prin București, o veți primi prin poștă în cîteva zile, la domiciliu. Să ne scrieți cum a fost prima plimbare...

Dan GÂRLEȘTEANU